

си отъ радостъ. Често влизаше при младежитъ, слушаше що говорятъ и често подхвърляше :

— Двама сина дадохъ. Имамъ още три. Работете за дѣлото, нѣмайте страхъ. Който се бои, работа не върши.

Баба Тонка често излизаше навънъ, заобикаляше плетищата, да не би нѣкой да подслушва и пакъ се връщаше въ стайчката, като говорѣше на себе си : „Семето не отиде напраздно“.

Накрай, следъ полунощъ, комитетътъ бѣше вече образуванъ и момцитъ дадоха тържествена клетва предъ евангелието и кръста. На излизане, Ангелъ Кънчевъ дръпна настрана баба Тонка.

— Стара майко, — така се обръщаше той къмъ нея, — твоята кжща става кжща и на русенския комитетъ, защото е на самия Дунавъ и въ нея ще се пренасятъ и криятъ нѣкои нѣща, за които се иска особено строго пазене. Тукъ ще спиратъ куриеритъ отъ Влашко и тукъ ще се криятъ оржжието и писмата. Ти се същашъ какво искамъ, нали?

— Едно скривалище и баба тайната да пази, — весело отвърна тая пѣргава и необикновена жена.

— Отлично! Хайде сега лека нощъ.

Единъ по единъ съзаклетниците се изгубиха въ уличкитъ на града.

Още на другия день баба Тонка обиколи стайчкитъ на кжщата си и се спрѣ въ една, въ която обикновено спѣше. „Тукъ ще бжде“, — каза на себе си тя. Сжщата вечеръ всички въ кжщи се заловиха на работа. Изкъртиха нѣколко дъски и почнаха да копятъ една голѣма подземница.

Изкопането на това скривалище се вършеше само нощемъ. Синоветъ и дъщеритъ се редуваха да копятъ и изхвърлятъ прѣстѣта, като нѣкой пазѣше отвѣнъ въ сжщото време, да не би да дойде чуждъ човѣкъ. Най-после скривалището бѣше готово, измазано като стайчка и годно да скрие не само оржжието и книгитъ, но и нѣколко човѣка.

Баба Тонка направи още нѣщо въ кжщата си. На двора изрѣза въ оградата на всички страни нѣколко портички, тъй щото, въ случай на нападение отъ страна на полицията, да могатъ да избѣгатъ намиращитъ се тамъ бунтовници.